

Σαββάτο 26 Απριλίου 1986 01.226' . Η βάρους 1.200 τόνων ασάλινη οροφή του αντιδραστήρα # 4, στο εργοστάσιο με την επίσημη ονομασία «Πυρηνικό εργοστάσιο Βλαντίμιρ Ιλιτς Λένιν» εκτινάσσεται. Ξεσπάει πυρκαϊά και μια στήλη καπνού ύψους ενός χιλιομέτρου διαχέει στην ατμόσφαιρα φονική ακτινοβολία από τα ραδιενεργά καύσιμα και τα υλικά του πυρήνα. Με εξαίρεση τη φωτιά στην καρδιά του αντιδραστήρα που θα συνεχίσει να καίει για μέρες, όλες οι υπόλοιπες εστίες φωτιάς θα σβήσουν πριν ξημερώσει.

Για την Ορθόδοξη Εκκλησία είναι «του Λαζάρου». Έτσι ξεκίνησε αυτό που καταγράφηκε στην Ιστορία ως το πυρηνικό δυστύχημα του Τσέρνομπιλ (Чорнобиль). Μια πόλη που βρίσκεται 120 περίπου χιλιόμετρα, βόρεια του Κιέβου, πρωτεύουσας της σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Ουκρανίας της κραταιάς και ενιαίας, τότε, Σοβιετικής Ένωσης.

Λίγες ώρες αργότερα το πρωί της Κυριακής αποφασίζεται άμεση εκκένωση της της πόλης Πρίπιατ η οποία βρίσκεται σε απόσταση τριών χιλιομέτρων από τον τόπο του δυστυχήματος. Τις επόμενες ώρες, αρχίζουν να καταφθάνουν εκατοντάδες λεωφορεία στα οποία επιβιβάζονται 50.000 άνθρωποι. Ήταν οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο και οι οικογένειές τους.

Παίρνουν τα απολύτως απαραίτητα, τα ατομικά τους έγγραφα και με την προοπτική της επιστροφής σε τρεις μέρες στα σπίτια τους, όπως επισήμως είχε ανακοινωθεί, αναχωρούν προς άγνωστη κατεύθυνση. Δεν επέστρεψαν ποτέ. Το πόλις του Πρίπιατ 16 χρόνια μετά την ίδρυσή του και μόλις εννέα μετά την ανακήρυξή του σε αστικό συγκρότημα με δημοτικές αρχές, μεταβλήθηκε σε μια πόλη φάντασμα.

Τριάντα χρόνια αργότερα θυμόμαστε τα γεγονότα: [Τσέρνομπιλ](#), ενώ, η εμπειρία της επίσκεψης στο τόπο της καταστροφής, συμπληρώνει την εικόνα: [Προσκύνημα στους τόπους του ολέθρου](#)